

10

1

ทำไมความรักที่กำลังจะไปได้ดีของฉันต้องมีอุปสรรคด้วย!

ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าอยู่ๆ ผู้ชายที่ฉันกำลังหลงรักนั้นจะบินไปเรียนเมืองนอกกะทันหัน ฉันยังไม่มีโอกาสได้สารภาพรักกับเขาเลย ยิ่งคิดมันก็ยิ่งปวดใจ ฉันอุตส่าห์วางแผนไว้ดีิบดี ไปรอเขาที่หน้ามหาวิทยาลัยพร้อมกับดอกไม้ช่อใหญ่ สุดท้ายก็พบว่าเขาไปเมืองนอกโดยไม่ลาฉันสักคำ ใจร้ายเกินไปแล้วนะ TAT

"กวากวา ฉันรู้ว่าเธอเสียใจ แต่ได้โปรดอย่าทำร้ายหนังสือเรียนของฉันเลย -_-"

ฉันตื่นขึ้นจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงของจ๊ะโอะเพื่อนสาวที่รัก พอก้มลงมองบนโต๊ะก็พบว่าหนังสือเรียนที่ยืมมานั้นโดนฉีกปากกาขีดเขียนเป็นเส้นยุ่งเหยิงโดยไม่รู้ตัว ฉันปล่อยปากกาในมือก่อนจะทำหน้าเสียใจอย่างสุดซึ้งไปให้ยัยเพื่อนรัก

"อ้อ ไม่เป็นไรหรอก ฉันเข้าใจเธอดี แต่ถ้ายังอยากเป็นเพื่อนกันอยู่ล่ะก็ เอาหนังสือของเธอมาแลกกับเล่มนี้ซะดีๆ -_-A" ตอนแรกโทนเสียงของยัยนั้นยังอ่อนโยนเหมือนกับจะเห็นใจ ไหงพอประโยคสุดท้ายดันพูด

เหมือนกับจะชู่ซ่าฉันอย่างงั้นละ =_=

ฉันมองดูหนังสือเรียนเล่มเก่าๆ ของจ๊ะโอิ่ก่อนจะสายหน้า

"ไม่เอาละ หนังสือของฉันยังใหม่เอี่ยม ฉันแทบจะไม่แตะด้วยซ้ำ จะให้มาแลกกับหนังสือเก่าๆ เหมือนเพิ่งไปซื้อมาจากป่าช้าแบบนี่ ไม่เอาหรือ"

"ถ้าเธอไม่คิดจะแตะมันแล้วเธอจะสนใจทำไมว่ามันใหม่หรือมันเก่า --^ แล้วดูซิ หนังสือฉันมีแต่ลายเส้นวงแหวนอย่างกับเดอะริง เธอวางแผนจะตายภายในเจ็ดวันเพราะโดนผู้ชายทิ้งหรือยังงิ --^"

"ฉัน...ฉันอาจจะตายจริงๆ ก็ได้นะ ฉันจะอยู่ได้ยังไงถ้าไม่มีเขา TOT"

"อ้อ ดีเลย ฉันกำลังอยากจะฆ่าเธออยู่พอดี งั้นไม่ต้องรอเจ็ดวันแล้วละ" จ๊ะโอิ่พูดอย่างรำคาญเต็มทน ทำไมถึงพูดอย่างนี้กับเพื่อนรักละยัยบ้า ฉันกำลังเสียใจอยู่นะ

"จ๊ะโอิ่ TOT"

"โอยยย พอได้แล้ว ฉันรำคาญจนอยากจะตบหูทั้งแล้วนะ ทำไมเธอต้องคร่ำครวญขนาดนี้ด้วย ถ้าเธอกับเขาเป็นแฟนกันฉันจะไม่ว่าอะไรเลย แต่เขาไม่ได้ชอบเธอ ไม่ได้อะไรกับเธอเลยสักนิด ที่สำคัญเธอเพิ่งจะรู้จักเขาไม่กี่วันเองไม่ใช่หรืองิ >O<!" จ๊ะโอิ่กรีดร้องใส่ฉันเสียงดังลั่นจนเพื่อนๆ ในห้องพากันหันมามองก่อนจะรีบหันกลับไปพลางสายหน้าเบาๆ รวากับเพื่อนชายเราสองคนเต็มทน

"แต่ฉันชอบเขานี่นา ชอบมาก ชอบมากๆ >O<" ฉันตะโกนเสียงดังอย่างคลุ้มคลั่ง จ๊ะโอิ่ถอนหายใจพรี๊ดใหญ่ก่อนจะทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ข้างๆ ฉัน

"ที่เธอชอบเขามันก็แค่เพราะว่าเธอไม่เคยได้รับความสนใจจากผู้ชายหน้าตาดีเท่านั้นแหละ --"

ฉับ!

อยู่ดีๆ ฉันก็รู้สึกเหมือนโดนประหารด้วยเครื่องประหารหัวสุนัข -- ฉันเหล่ตามองจ๊ะโอิ่ด้วยใบหน้าขุ่นเคืองอย่างไม่ปิด

"ถึงจะมีคนหน้าตาดีกว่ามาจีบฉัน ฉันก็ไม่สนใจหรอก ฉันชอบเขา

1-2

จริงๆ นะ" ฉันเพียงเสียงแหลมปรืด

"เธอไม่สนใจอยู่แล้วล่ะ เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่จะมีคนหน้าตาดีกว่านั้นมาจีบเธอ อันที่จริงแล้วหมอนั้นน่าจะจีบพี่สาวเธอไม่ใช่หรอ --"

"กรีดดด อย่าพูดถึงเจ้เกี่ยวนะ TAT" ฉันใช้มือปิดหูทั้งสองเอาไว้เพราะทนฟังไม่ได้ ฮือๆ พระเจ้าช่างใจร้ายกับฉันชะมัด ประทานคนหล่อให้มาเจอกับฉันแล้ว ทำไมพระองค์ต้องทำให้เขาขอบญาติของฉันด้วย ฉันเองก็น่ารักไม่ได้ด้อยกว่าญาติผู้พี่ของฉันเลยนะ ทำไมเขาถึงไม่สนใจฉันบ้างแง~~~

"ถามจริงเถอะจ๊ะไอ้ ฉันน่ารักน้อยกว่าเจ้เกี่ยวตรงไหน ทำไมไม่มีใครสนใจฉันบ้างเลย ทำไมมีแต่คนสนใจเจ้ก็ไม๊รู้ TAT"

เมื่อได้ยินคำถามที่ฉันเคยถามมาเป็นล้านๆ ครั้ง จ๊ะไอ้ก็กลอกตาจำนวนพอดีกับคำถาม ก่อนจะจ้องหน้าฉันราวกับพิจารณา

"เธอกับพี่เกี่ยวชားหน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะ บอกใครเขาว่าเป็นพี่น้องกันจริงๆ เขาคงเชื่อกันหมดแหละ"

ฉันแบ่ปากนิดหน่อยเมื่อได้ยินคำตอบ ก็มีหลายคนที่พูดอย่างนี้ ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังเชื่อว่าฉันน่ารักกว่าเจ้เกี่ยวอยู่ดีนั่นแหละ

"แต่ที่มีคนไปชอบพี่เกี่ยวชားเยอะก็คงเพราะว่าพี่เค้าไม่ทำตัวน่ารำคาญแบบเธอนะสิ"

"ฉันไม่เคยทำตัวน่ารำคาญเลยนะ!"

"ใครบอกเธอ ถ้ามีคนพูดอย่างนั้นจริง...ฉันให้ตบหน้าเลยอะ --"

ฉันพุบหน้าลงกับโต๊ะเมื่อหาคำพูดมาเถียงจ๊ะไอ้ไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่มีใครบอกว่าฉันน่ารำคาญนี่นา ยกเว้นยัยจ๊ะไอ้ ยัยโบชา เจ้เกี่ยว อาจารย์บางคน คนขายอาหารบางร้านในโรงอาหารและข้างนอกโรงเรียนอีกนิดหน่อย ผู้โดยสารบนรถเมล์บางคน เห็นมัย ก็ไม่ใช่ทุกคนที่รำคาญฉันแล้วอย่างนี้จะเรียกว่าน่ารำคาญได้ยังไง ใสร้ายฉันชัดๆ TAT

"นี่จ๊ะไอ้..." ฉันใช้มือสะกิดเพื่อนสาวก่อนจะยกหัวขึ้น จ๊ะไอ้ถอนหายใจแล้วส่งโบหน้าเพื่อนายมาให้

"อะไร --"

"เธอว่าฉันจะขอแม่ไปเรียนแคนาดาได้มั๊ย"

"ว่าไงนะ!!!"

"ฉันอยากไปเรียนที่แคนาดา >O<!"

"อย่าบอกนะว่าประเทศที่หมอนั้นไปคือ...แคนาดา =_="

"ใช่แล้ว ^^~"

"ไม่มีทาง แค่เรียนที่เมืองไทยเธอก็เกือบจะไม่รอดแล้ว ถ้าไปเมืองนอก ยิ่งไปกันใหญ่สิ"

"ฉันอาจจะเก่งขึ้นก็ได้เนะ ฉันเก่งภาษาจะตาย >O<"

"เหอหือ ฉันเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าเธอไปสอบซ่อมภาษาอังกฤษมาเมื่อวาน นี้ =_="

"แห่มๆ ที่นี้ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทุกวันนี่นา ถ้าฉันไปอยู่นู่นฉันต้องใช้มันทุกวันและฉันมั่นใจว่าฉันต้องเก่งขึ้นแน่ >_<"

"ก็เนะ ฉันก็มั่นใจเหมือนกันว่าเธอไม่มีทางได้ไปแน่"

"ทำไมถึงพูดอย่างนั้นล่ะ T_T"

"ก็เพราะมันเป็นไปไม่ได้นี่นา -_-"

ฉันกำลังจะเถียงยัยเพื่อนรักแต่สัญญาณบอกเวลาเลิกเรียนกลับดังขึ้นมาก่อน ฉันเลยเลือกเก็บหนังสือต่างๆ ลงในกระเป๋าแทนที่จะเถียงกับจ๊ะโด้ต่อเพราะชินอ้อยอิงอยู่ในห้องเรียนอาจจะโดนมอบหมายให้ทำ ความสะอาดห้องก่อนไปก็ได้

พอเก็บกระเป๋าเสร็จฉันก็พุ่งปรี๊ดดด~ ออกมาจากห้องเรียนด้วยความเร็วแสง เมื่อออกมาถึงระเบียบทางเดินก็ได้ยินเสียงฮือฮาจากพวกสาว ม.ต้น ซึ่งเรียนอยู่ห้องข้างๆ

อะไรกัน มีคนออกมาจากห้องเรียนได้เร็วกว่าฉันอีกหรือไง คราวหน้า ต้องพุ่งออกมาให้เร็วกว่านี้ให้ได้!

"โห~~~" จะโธ่ที่ตามมาติดๆ อุทานเสียงดังพร้อมกับมองไปที่บันไดทางขึ้นลงตาโต อะไรกัน! ยัยนั่นทำหน้าอย่างกับเห็นคนหล่อเลย

"เฮ้ยยย กวากวา นั้นมันคินตาไซมั๊ย O_O" จะโธ่กระตุกแขนเสื้อของฉันอย่างแรงจนแทบจะหลุดคามือยัยนั่นไปแล้ว เมื่อมองไปตรงบันได

ทางขึ้นลงก็พบกับผู้ชายร่างสูง ผมสีน้ำตาลเข้มธรรมชาติ นัยน์ตาสีน้ำตาล เข้มดูอบอุ่น ออรั่วเปล่งประกายราวกับเทพบุตร...

เอ่อ...คนในบอร์ดโรงเรียนเขาว่ากันอย่างนั้นนะ ที่จริงหมอนั้นก็ไม่ได้ หล่ออะไรนักหนาหรอก =_=

๒๒

แต่จะว่าไม่หล่อก็ไม่ถูก ผู้ชายคนนั้นคือคินตา อยู่ชั้น ม.สี่ ที่สำคัญ เขาเป็นหนุ่มฮอตที่เคยได้อันดับห้า แต่ตอนนี้ถูกโหวตขึ้นเป็นอันดับสองของ โรงเรียนเรียบร้อยแล้ว

"เอ่อ น่าจะใช้ซะ" ฉันตอบอย่างไม่ใส่ใจ

"ต้องใช้แน่ๆ ว่ายยย แล้วทำไมเขาถึงเดินมาทางนี้ล่ะ >O<"

"ใครจะไปรู้ --"

"กวางกวดูสิ เขากำลังเดินมาหาเรา >O<"

"น้อยๆ หน่อยๆ จะโอ้ เธอมีแฟนแล้วนะ" ฉันเตือน เตียวแฟนเธอก็มา หักคอหรือก ยัยบ้า!

"แหม ก็ช่างแฟนสิ อ้ายยย เขากำลังมองเราด้วยละ สงสัยมีเรื่อง จะคุยละมั้ง >O<" จะโอ้ร้องกรี๊ดกร๊าดผิดวิสัยจริงๆ -- ฉันหันไปมอง คินตาและพบว่าเขากำลังมองมายังเราสองคนจริงๆ

เมื่อฝูงกลุ่มนักเรียนหญิง ม.ต้น ได้สำเร็จคินตาก็หยุดตรงหน้าเรา สองคน

"ห้อง ม.4/6 ไซ่มัย" คินตาถาม น้ำเสียงของเขาตึงกังวานไปทั้ง ระเบียบ ะไรจะเวอร์ขนาดนั้น --

"ไซ่ มีอะไรหรือ" ฉันเป็นคนตอบ เพราะดูเหมือนว่าจะโอ้จะสติแตก ไปแล้ว ยัยนั่นเอาแต่กระตุกแขนเสื้อฉันอยู่อย่างนั้น ถ้าเสื้อฉันขาดฉันจะ กระโดดกัดคอยัยนี้จริงๆ ด้วย --^

"ฉันกำลังตามหาเด็กคนนี้อยู่" คินตาล้วงเอากะดาษใบเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋า เขามวดคิ้วเข้าหากันนิดหนึ่งก่อนจะถอนหายใจ

"ชื่อ...ชื่อเฟื่องฟ้า พอจะรู้จักมั๊ย"

เอ๋?...นั่นมันชื่อจริงของฉันไม่ใช่หรือ O_O

"นายมีธุระอะไร!" ฉันถามอย่างระวังตัว ฉันไม่เคยมีเรื่องกับคินตา

เลยสักครั้ง เขาจะตามหาฉันไปทำไมกัน หรือว่ามีคนแอบเขียนจดหมายรักถึงเขาแล้วลงชื่อฉันแทน โอ๊ย ใครจะไปทำอย่างนั้น ถ้าจะเขียนจดหมายรักก็ต้องบอกชื่อตัวเองสิ =_=

"ถ้ารู้จักก็ช่วยไปตามให้ที ฉันมีเรื่องต้องคุยกับยัยนั่น"

ใช้คำว่า 'ยัยนั่น' แบบนี้แสดงว่าเขาต้องไม่พอใจอะไรฉันอยู่แน่ๆ เฮียยย แต่ฉันไม่เคยไปยุ่งกับเรื่องของคินตาเลยนะ ช่วงชีวิตนี้ฉันได้จับแต่รุ่นพี่เท่านั้น ไม่เคยจะให้ความสนใจผู้ชายรุ่นเดียวกันสักหน่อย ถ้าเป็นพี่แทนอันวาหนุ่มฮอตอันดับหนึ่งของโรงเรียนในตอนนั้นก็ว่าไปอย่าง เพราะฉันเคยขโมยสมุดของเขามาให้แฟนคลับที่แอบปลื้มเขาอยู่

"ถูระละ...นายมีธุระอะไรกับขอเฟื่องฟ้าไม่ทราบ" ฉันย้ำคำถามอีกที คินตามองหน้าฉันอย่างเคลือบแคลงใจ ไร้วัย มีอะไรที่รีบบอกมาสักทีสิ ถ้าเป็นเรื่องใหญ่ล่ะก็ฉันจะได้หาทางหนีทัน

"เป็นธุระของยัยนั่น ไม่เกี่ยวกับเธอ ยกเว้นเธอจะเป็นขอเฟื่องฟ้าซะเอง -_-"

ฉันอ้าปากค้างครู่หนึ่ง อยบายอกนะว่าเขารู้แล้วว่าเป็นฉัน เขาเถอะ ฉันไม่เคยทำอะไรไม่ดีกับเขาเนี่ย เขาจะมาหาเรื่องฉันทำไมกัน

"ใช่...ฉันเอง นายมีธุระอะไรไม่ทราบ" ฉันยอมรับในที่สุด

"ยอมรับมาตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่อง"

"อะไรกัน ฉันจะปู้รู้ได้ยังไงว่านายจะมาร้ายหรือมาตี อย่างน้อยก็มาจะบอกกันบ้างว่ามาทำไม" ฉันโวยวายโดยไม่แคร์สายตาของรุ่นน้องที่กำลังจับจ้องเราอยู่

"เอาเถอะๆ ฉันมาเพราะเรื่องนี้" คินตาเอากะดาษอีกแผ่นออกมายื่นให้ฉัน คงไม่ใช่ผลการสอบภาษาอังกฤษที่ฉันเพิ่งไปสอบซ่อมหรือคณะ -_- แล้วทำไมอาจารย์ต้องให้คินตาเอามาให้ฉันด้วย

ฉันอ่านรายละเอียดในนั้นแล้วก็เกิดอาการช็อกไป!

"เฮียยย นี่ไม่ใช่ลายมือของฉันนะ!!" ฉันปฏิเสธอย่างลนลาน มันไม่ใช่จดหมายรักหรือผลสอบอะไรทั้งนั้น

แต่มันคือใบสมัครเป็นผู้จัดการที่มباحของโรงเรียน (มีวงเล็บคำว่า

ผู้ช่วย)!!! และลายมือที่กรอกข้อมูลส่วนตัวนั้นก็ไม่ใช่ลายมือของฉันด้วย ฉันเป็นคนที่ไม่เคยติดการกีฬาทุกอย่าง ไม่มีทางที่จะไปสมัครเป็นทั้งผู้ช่วยหรือผู้จัดการที่มบาสแน่ๆ

1๘

"อย่ามาตลกน้า เธอจะมาปิดความรับผิดชอบแบบนี้ไม่ได้หรอกนะ สมัครมาตั้งสองอาทิตย์แล้วแต่ก็ไม่เคยโผล่หน้าไปชมรมสักที คิดจะทำอะไรกันแน่ --^" เขาพูดอย่างสุดเชิง

"มันไม่ใช่ลายมือของฉันจริงๆ ให้ตายเถอะ ฉันเกลียดบาสอย่างกับอะไรดีจะไปสมัครเป็นผู้ช่วยผู้จัดการทีมได้ยังไงล่ะ!"

"เกลียดบาสอย่างนั้นเหรอ --^" คินดาเริ่มไม่พอใจแล้ว ตายๆ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เขาโกรธนะ แล้วทำไมต้องมาโกรธกับเรื่องที่ฉันไม่ได้ทำมันด้วยล่ะ

"ให้ตายเถอะ! จะโอ้ช่วยฉันทีสิ!" ฉันยื่นใบสมัครนั้นไปให้จ๊ะโด้ "บอกเขาที่ว่านี่ไม่ใช่ลายมือของฉัน"

"♡_♡"

โอ้ยยย ยัยนั่นดูเหมือนจะละลายติดเสื้อของฉันไปแล้ว

"ต้องมีใครแกล้งฉันแน่ๆ เลย ฉันไม่เคยคิดจะเป็นผู้ช่วยหรือผู้จัดการทีมเลยสักครั้ง!" ฉันพยายามจะหาเหตุผลมาพูด ไม่ดี มันอาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ มีใครคนหนึ่งกำลังแกล้งฉันอยู่แน่ๆ ใครคนนั้นต้องรู้ว่าฉันเกลียดกีฬาและการทำงานเยี่ยงทาสอย่างผู้จัดการทีมแน่ๆ

ฉันเหลือบไปมองจ๊ะโด้...แน่ละ ไม่มีทางเป็นยัยนี้ไปได้หรอก เราสองคนชอบออกไปหลัดล่าด้วยกันหลังเลิกเรียนจะตาย เรื่องอะไรยัยนั้นจะส่งฉันไปทำงานให้ทีมบาสของโรงเรียนล่ะ

อา...มีอีกคนหนึ่งที่เป็นไปได้เพราะเรากำลังผัดใจกันนิดหน่อย...

...เจ้เกี้ยว!!! ลูกพี่ลูกน้องของฉันนั่นเอง ฉันพิจารณาลายมือบนใบสมัครนั้นอีกครั้งแต่ก็ตงหมดหวังเพราะไม่ใช่ลายมือของเจ้เกี้ยวอย่างที่ฉันเข้าใจในตอนแรก ลายมือนั้นดูไม่คุ้นเอาซะเลย ใครกันที่กลั่นแกล้งฉันอยู่ T_T

"มีคนแกล้งอย่างนั้นเหรอ อียบ้าน้า"

"จริงๆ นะ ให้ตายเถอะ! นายไปถามคนที่รับสมัครสิว่าฉันไปยื่นใบสมัครนี้หรือเปล่า!"

"ใบสมัครนี้ถูกทิ้งไว้หน้าชมรมของเรา"

"นั่นไง ต้องเป็นคนที่แกล้งฉันแน่ๆ!"

"ฉันไม่รู้ด้วยหรอก" คินตาบอกด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ดูเหมือนว่าเขาเริ่มอารมณ์ไม่ดีขึ้นมาทุกทีแล้ว อะไรกัน ฉันได้ยินมาว่าคินตาเป็นคนอารมณ์ดีนิสัยน่ารักน่าเอ็นดู ทำไมถึงต้องมาอารมณ์เสียใส่ฉันด้วยล่ะ ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดด้วยซ้ำ

"ตอนนี้เราปฏิเสธคนที่สมัครเข้ามาคนอื่นๆ หมดแล้ว เพราะคิดว่าเธอต้องการจะทำงานนี้ด้วยใจจริง" คินตาแย่งใบสมัครจากมือฉันแล้วก็ชี้ให้ดูข้อความที่เขียนอยู่ด้านล่างสุด ข้อความนั้นเขียนประมาณว่าฉันเต็มใจและสมัครใจจะทำงานจากใจจริง อะไรประมาณนั้น โอ๊ย ยิ่งอ่านก็ยิ่งไม่ใช่ฉันใหญ่เลย

ฉันส่ายหน้าไปมาราวกับเป็นตุ๊กตาหัวเด็งตั้ง

"ไม่ว่าจะยังไง..." คินตาพับกระดาษแผ่นนั้นเก็บไว้ในกระเป๋าตามเดิม "เธอก็ต้องมากับฉัน"

พอคินตาพูดจบหลายคนก็กรีดกรีดตด~ เพราะคำพูดและสายตาของเขาดูจริงจังมาก เหมือนกับเขาจะบอกว่า 'เธอต้องเป็นของฉันไม่ว่าจะยังไงก็ตาม' ทุกคนกรีดกรีดตดป्ली้ใจกับมาดเท่ๆ ของหนุ่มฮอตอันดับสองแต่ฉันกลับอยากจะร้องไห้

นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย T_T ยังไงตอนนี้ก็ต้องหาทางหนีให้ได้ก่อนดีกว่า

"โอเคๆ ไปก็ได้ แต่ว่าฉันต้องไปเอาหนังสือที่ห้องดนตรีก่อนนะ ไม่งั้นอาจารย์จะปิดห้อง"

"ตามใจ ยังไงก็รีบตามไปละกัน"

ฉันดึงมือจะโถ้และพาเธอวิ่งลงมาจากอาคารเรียน หนีอายนะ เรื่องอะไรฉันจะยอมไปเป็นผู้ช่วยผู้จัดการทีมบาสบับบออะไรนั่น! ลายมือในใบสมัครนั้นก็ไม่ใช่ของฉันสักหน่อย แล้วดูคินตาสี พุดจากันตีๆ ก็ได้มั้ง

18

ไม่เห็นจะต้องมาอารมณ์เสียใส่ฉันเลย! แล้วแบบนี้ใครมันจะอยากไปทำงานด้วย

"โอ๊ยๆ กวากวา เธอจะไปไหนกันแน่เนี่ย ไหนบอกว่าจะไปห้องดนตรี
ใจ >O<" จะโธ่ทั้งเมื่อฉันพาเธอไปทางออกหน้าโรงเรียน

"อย่าบ่นา! ฉันไม่ไปทำงานบ้าๆ แบบนั้นหรอก เรื่องอะไรจะยอมเสียเวลาหล่นล่าหลังโรงเรียนไปทำงานน่าเบื่อแบบนั้น"

"แต่ว่าคิดตามาขอร้องเองเลยนะ ^O^ ถ้าเธอไปเป็นผู้ช่วยผู้จัดการฉันก็จะได้ตามเธอไปดูคินตาซ้อมมาสดด้วยใจ"

"เธอนี่ทำจะบ้านะ -- แฟนเธอหลอกว่าคินตาตั้งเยอะ ไม่เห็นจะต้องไปสนใจเขาเลย"

"ไม่จริง >_< คินตาน่ารักกว่าตั้งเยอะ เธอไม่เห็นหรือ ดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลธรรมชาติด้วยนะ อย่างกับลูกครึ่งแน่ะ >_<"

"เลิกบ้าได้แล้ว! รีบๆ เดินกันเถอะ ถ้าเกิดหมอนั้นรู้ว่าฉันจะหนี เขาอาจจะตามมากี่ได้นะ" ฉันบอกอย่างหวาดระแวง แหม ก็ตอนที่บอกให้ไปสนามบาสเขาเหมือนกับใช้สายตาขู่บังคับฉันเต็มที ถ้าเกิดว่าไม่ได้ไปตามที่เขาบอก หมอนั้นอาจจะตามมาลากฉันไปด้วยก็ได้เน้อ >_<

ฉันรีบลากจ๊ะโธ่ไปที่หน้าโรงเรียน ขณะที่เดินก็เสียวไปเช็กข้างหลังเป็นระยะๆ

"โอ๊ยๆ ไม่ต้องรีบก็ได้ คินตาไม่ตามมาหรอก" จ๊ะโธ่ร้องหงุดหงิดและพยายามจะดึงมือที่จับเอาไว้ออก ฉันยอมปล่อยมือจ๊ะโธ่เพราะยังงี้ก็เกือบถึงประตูทางออกแล้ว

"ใครจะไปรู้ล่ะ -- ถ้าเกิดหมอนั้นตามมาล่ะแยะแน่ๆ" ถึงแม้จะมาถึงประตูทางออกแล้วฉันก็ยังอดไม่ได้ที่จะหันไปมองข้างหลังเพื่อเช็กให้แน่ใจว่าคินตาจะไม่ตามมา

"อ้อ ที่บอกว่าเขาไม่ตามมาหรอกนั้นก็เพราะว่า... เขายืนรอเธอตรงนี่แล้วใจ ^O^"

"ว่าไงนะ O_0"

จ๊ะโธ่ส่งสายตาหวาดหยาดเยี่ยมผ่านตัวฉันไปตรงประตูทางเข้าออก

หน้าโรงเรียน ฉันมองตามสายตาของยัยนั่นไปและพบว่าบุคคลที่ฉันกำลัง
ลากสังขารตัวเองและเพื่อนมาถึงตรงนี้เพื่อจะหนีเขาก็ได้ยืนรออยู่ตรงนั้น
แล้ว

"โง่...คิดว่าฉันจะเชื่อที่เธอบอกหรือ" คินตาถามเรียบๆ และเดินเข้า
มาหาเราสองคน

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

